AMY EWING

JÍST, FOTIT, MILOVAT

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2024 by Amy Ewing
Translation © Bohumila Fatzinek Kučerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE IRISH GOODBYE
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím
Alcove Press, an imprint of The Quick Brown Fox &
Company LLC,
přeložila Bohumila Fatzinek Kučerová
Redakce Anetta Nová
Grafická úprava obálky Aneta Cikánová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-562-2

Věnuji Ali, která od počátku věřila
v sílu tohoto příběhu.

1

„Dámy a pánové, vítejte v Dublinu. Místní čas je 8:45. Zůstaňte prosím na svých sedadlech, dokud kapitán nevypne nápis ‚Připoutejte se'."

Cordelie si protřela oči zamlžené po bezesném letu a mžourala oválným okénkem ven na přistávací plochu, po níž se letadlo plazilo k bráně. Oblohu nad ním zakrývala chmýřovitá šedá oblaka slibující, že se mohou každou chvilku protrhnout a propustit radostné paprsky červnového slunce. V této chvíli však bylo počasí stejně pochmurné a neurčité jako její pocity.

Když na Kennedyho letišti nastupovala do letadla, byla celá rozechvělá vzrušením, ale teď když přistála v Irsku, žaludek se jí svíral pochybami. Nebyl to úlet? Ten její nápad opustit svůj domov, přátele a všechno, co v New Yorku důvěrně znala, a vydat se na celé léto na jakýsi ostrůvek na konci světa? Přitom před několika týdny, kdy se k tomu rozhodla, jí to připadalo jako úžasná příležitost.

„Potřebuješ přestávku," prohlásila její nejlepší kamarádka Liz, zatímco Cordelie usazená na pohovce procházela fotografie, které ten den udělala ve West Village.

„Jsem v pohodě," odporovala Cordelie, přestože nenašla jediný snímek, co by se jí zamlouval; jako by zapomněla úplné základy – pravidlo tří, negativní prostor, všechno, co dělá fotografii zajímavou.

„Cord, jestli se nepřestaneš mračit, už se tohodle kukuče nezbavíš. Vyprav se na nějaký ostrov," radila Liz. „Vypadni z New Yorku. Válet se na pláži, popíjet ovocné koktejly, to by ti pomohlo. Kdy sis naposledy užila trochu zábavy?

Anebo alespoň dělala něco, co nemá nic společného s fotografováním?“

To není fér, pomyslela si Cordelie. Liz přece ví moc dobře, jak těžké pro mě byly poslední dva roky.

Dřív si tolik věřila – Cordelie Jamesová, pouliční fotografka. Hvězda závěrečného ročníku Školy vizuálních umění. Jejím učitelem byl sám velký Philip Watson. Celé dny se potulovala s fotoaparátem po newyorských ulicích a čekala na správný moment, který by mohla zachytit a umístit na svůj populární instagramový kanál. A popularita jí přinesla finanční úspěch: v jedné galerii v Chelsea jí uspořádali výstavu a její práce tam kupovaly bohaté paničky toužící pověsit si na stěnu něco „senzačního a provokativního“. Uzavřela smlouvu na fotografickou publikaci, jmenovala se *Newyorské minutky.* Prodávala se dobře – ale další už nakladatelství neplánovalo.

A pak Cordelii zemřel otec. Její největší fanoušek a nejohnivější zastánce. To on v ní probudil lásku k umění, podporoval její sen stát se profesionální fotografkou, nikdy ji nenutil, aby si našla „skutečnou práci“, jak pořád dokola omílala matka. Otcova náhlá smrt Cordelii těžce zasáhla. Jeden den jí esemeskou oznamoval, že má lístky na nejnovější představení na Broadwayi, a další den byl… pryč. Mozkové aneurysma ho postihlo na přednášce, přímo uprostřed úvodu do Shakespeara.

Po celé měsíce se nedokázala přinutit vzít do ruky fotoaparát. V době, kdy se konečně vynořila z oceánu smutku a začala se pomalinku vracet k normálu, se Philip přestěhoval do Chicaga, galerie se zaměřila na nové začínající hvězdy a počet jejích sledujících na instagramu se přiblížil nule. Dívala se na svět přes čočku fotoaparátu, ale *nic* neviděla.

Vytratila se z ní trpělivost. Pouliční fotografie vyžaduje především trpělivost. A taky dobrou náladu. Ovšem Cordelii se obou vlastností už po nějakou dobu nedostávalo.

Cítila se jako mokrý hadr, mnohokrát vyždímaný, zmuchlaný a neužitečný.

Uposlechla Liziny rady a začala procházet dovolenkové destinace. Ale všechna ta místa na Bermudách nebo Bahamách byla příšerně drahá. Měla trochu úspor a skromné dědictví po otci, ale nehodlala vše utratit za extravagantní dovolenou.

A pak upoutal její pozornost nenápadný inzerát. *Útulná chalupa zasazená v srdci malebného Inishmore*, psalo se v něm. Zapátrala na Googlu a dozvěděla se, že Inishmore je největší ze tří Aranských ostrovů u západního pobřeží Irska. *Ubytování zdarma a malý finanční příspěvek výměnou za péči o starší sousedku a její domácnost. Podmínkou je pobyt od 1. června do 31. srpna.*

Cordelie na inzerát bez váhání odpověděla.

Když letadlo se škubnutím dosedlo na letištní plochu, Cordeliina mysl začala ihned spřádat fantazie o úžasných životních lekcích, jakých by se jí nikdy nedostalo, kdyby zůstala v New Yorku. Ta „starší sousedka“ se její fantazii jevila jako moudrá stařenka, která vezme Cordelii pod svá křídla a bude ji povzbuzovat, stejně jako to dělal táta a jak to její matka nikdy nedokázala. Bude trávit dny toulkami po zelených irských kopcích s foťákem (nikdy předtím v Irsku nebyla, ale copak tam není všechno zelené?), spojí se se svou uměleckou duší a naseká tolik záběrů drsných scenerií, že jí bude fotografický svět ležet u nohou. A večer bude sedávat se stařenkou u krbu a vstřebávat do sebe její svérázné moudré promluvy. Vrátí se proměněná. Šťastnější a smířenější se světem.

Bude to báječná zkušenost, ujišťovala se, když si odepínala bezpečnostní pás. Sáhla pod sedadlo před sebou a vytáhla pruhovanou plátěnou tašku přes rameno obsahující dvě nejcennější věci v jejím vlastnictví. Za prvé telefon, její jistící lano spojující ji s přáteli a rodinou. Vypnula režim letadlo a čekala na spojení, aby mohla napsat Liz a bratrovi.

Druhou cenností byl fotoaparát Fujifilm X100V. Malý, dokonalý pro pouliční fotografování, ideální na cesty. Ale hlavně poslední dárek, který od táty dostala – měsíc před jeho smrtí.

„Neuvažuješ o tom, že by sis dopřála úplný oddech od fotografování?“ otázal se jí bratr váhavě, když mu řekla o své plánované cestě.

Jako by to bylo možné. Odjet bez fotoaparátu by znamenalo něco jako nechat doma nohu – natolik byl její součástí. A kromě toho Irsko určitě obnoví její lásku k řemeslu.

Ta myšlenka přidala Cordeliiným krokům cestou k výdeji zavazadel na pružnosti. V telefonu jí konečně píplo.

AHÓÓÓJ UŽ JSI PŘISTÁLA???

Usmála se Lizinu nadšenému přivítání.

Právě jsem vystoupila z letadla. Jdu si pro kufr.

Prý tam prší, odepsala Liz.

Cordelie se rozesmála. Liz ji přesvědčovala, že v Irsku bude určitě bez ustání lít jako z konve. Přestože to ona nasadila Cordelii do hlavy ten nápad s dovolenou, nedokázala skrýt své zklamání, že přijde o společné výlety na pláž Jones Beach, opalování v Central Parku (jako by se Cordelie mohla kdy opálit), venkovní koncerty na SummerStage a pozorování západu slunce ze střechy jejího domu. Cordelie na oplátku upozornila Liz na všechny stinné stránky léta stráveného ve velkoměstě – dusno, vysokou vlhkost vzduchu, zápach hnijících odpadků, nepříjemné kapání z klimatizace.

Ani kapka, odepsala. Ale je zataženo.

Při čekání na kufr napsala Tobymu zprávu, že přistála, a pak si znovu prošla cestovní itinerář. Dostat se na Aranské ostrovy nebylo snadné. Nejprve se musí přemístit taxíkem do Dublinu, pak vlakem přes celou zemi do Galway a poté autobusem do Rossaveelu, odkud vyplouvá trajekt na Inishmore.

Na jeden den dost cestování a Cordelie se opět zmocnila nervozita. Ne snad kvůli cestě, co ji čekala – měla spoustu času, aby včas nastoupila do vlaku. Vždycky úzkostlivě dbala

na to, aby byla všude včas, další povahový rys zděděný po otci. Tahle nervozita byla spíše radostným vzrušením, které v ní budila naděje, ba téměř jistota, že během tohoto léta se všechno změní.

Když dojela na nádraží Heuston Station, v žaludku jí kručelo hlady. S díky zaplatila taxikáři, u stánku si koupila kávu a sendvič, a sotva ho dojedla, už slyšela hlášení, že může nastoupit do vlaku. Uložila kufr na polici a pak usedla a sledovala, jak se za oknem míhá irská krajina.

Vypadala přesně tak, jak si ji představovala: svěží zelené pastviny, klikaté silničky, malé domky a šedavé obláčky rozeseté po obloze. A všude ovce. Počasí se nedokázalo rozhodnout: slunce soutěžilo s mraky o to, kdo vyhraje, takže chvílemi byl svět vyveden v kalných hnědých a zelených odstínech a hned vzápětí se rozzářil jako diamant, tráva smaragdově svítila a stromy se koupaly ve zlaté.

Cordelie instinktivně vytáhla z brašničky fotoaparát. Nechala si zalaminovat otisk tátova palce a nalepila ho na místo, kde spočíval její palec, když si přidržela fotoaparát u obličeje. S povzdechem po nálepce přejela prstem.

O chvilku později jí v telefonu vyskočil obrázek od Tobyho. Usmála se při pohledu na tváře neteře a synovce. Dokonalý timing.

Miles s brýlemi a miniafrem rámujícím obličej, Grace s jemnými rysy a vlasy spletenými do copánků. Cordelie si říkala, jak dlouho jí ten účes asi ještě vydrží. Neteř pomalu vyrůstala z dětských střevíčků a mířila k pubertálním dredům.

Grace s Milesem říkají, že se jim stýská po tetě Cordie!

Pověz jim, aby přes léto přestali růst, odepsala. Grace už je tak velká!

Roste jako z vody, napsal Toby. Nikki tě zdraví.

Poslal jí další foto, tentokrát sebe s manželkou, krásnou černoškou s box copánky volně splývajícími podél obličeje,

se širokým úsměvem, avšak lehkou únavou v očích. Toby naplánoval, že budou komunikovat hlavně množstvím obrázků, jako by tři měsíce v Irsku představovaly deset let na jiné planetě, ale nyní mu za to Cordelie byla vděčná.

Tři měsíce v nové zemi. Cordelie nedokázala uvěřit, že se opravdu pustila do toho dobrodružství.

Alison Murphyová jí zaslala seznam povinností a připojila k němu svoji fotografii. Byla to hezká žena v Cordeliině věku – blízko třicítky – s hustými kaštanovými vlasy, pihovatou tváří a širokým úsměvem. Provozuju v Kilronanu penzion Tigh na Mara, napsala, když ji Cordelie žádala o podrobnější informace. V letních měsících mám plné ruce práce, takže se moc často nedostanu domů. Potřebuji, aby v chalupě někdo bydlel a postaral se o babičku, kdyby něco potřebovala. Brzy jí bude osmdesát a nelíbí se mi představa, že by jí nebyl nikdo nablízku. Pošta jí chodí do chalupy, takže bych byla vděčná, kdybys jí ji nosila do jejího domku. Pak bych po tobě chtěla, abys udržovala chalupu v čistotě a vypomohla babičce. Jmenuje se Róisín.

Róisín se zřejmě vyslovuje Rošín – Cordelie si to bude muset vyhledat.

Nicméně její povinnosti se zdály být vcelku jasně vymezené. A ve zbylém čase se může toulat s fotoaparátem po ostrově. Její práce se obvykle zaměřovala na lidi a život ve velkoměstě, ale trocha změny neuškodí. Možná v sobě odhalí netušenou zálibu v krajinné fotografii.

Jízda autobusem byla méně příjemná než cesta vlakem. Nadskakoval a zmítal sebou v ostrých zatáčkách. Projížděli prostými irskými předměstími, silnice se zdály stále užší a bylo s podivem, že se na ně tak velké vozidlo vůbec vejde.

Než dojela ke trajektu, mraky ohlašovaly v souboji se sluncem vítězství. Nastoupila na loď po boku vysokého muže s lesklými černými vlasy a modrýma očima, hovořícího do

telefonu tlumeným, rozzlobeným hlasem. Cordelie zachytila slova: „Říkal jsem, že to udělám. Tati, to ti nestačí?“ Pak vyšel po schodech na horní palubu. Píchlo ji u srdce – co by dala za to, kdyby se mohla zase pohádat s tátou a slyšet v telefonu jeho hlas. Našla si sedadlo a hleděla na vzdouvající se vlny, ocelově šedé a temně modré.

Plavba trvala asi hodinu a Cordelie si dopřála v kavárně na palubě další kávu. Zmocňovala se jí únava z časového rozdílu, zavírala se jí víčka a mozek se halil do mlhy. Doufala, že dnes se od ní ještě žádná práce neočekává. Začal padat drobný déšť a kreslil na vlnách půvabné vzory, ale když trajekt přistál v přístavu v Kilronanu, déšť zeslábl v jemné mrholení.

S bušícím srdcem se postavila do řady a čekala, až bude moci vystoupit z lodi. Alison slíbila, že ji vyzvedne. Když Cordelie kráčela dolů po přístavním můstku, spatřila toho černovlasého muže scházet z horní paluby, telefon pořád u ucha.

Vystoupila na betonové molo a zamířila k parkovišti plnému aut. Kilronan bylo největší město na ostrově, ale to nic neznamenalo. Přístav obklopovalo několik pestře natřených domů, ve žlutých a růžových barvách. Na jedné kamenné budově byl velkými bílými písmeny vyvedený nápis Aran Sweater Market.

Přístav vypadal právě tak malebně, jak Cordelie doufala, a hemžilo se v něm lidmi. *Vidíš, Liz?* pomyslela si vítězně. Tohle je dokonalé. Před budovou obchodu se svetry se bavily dvě ženy a u vchodu čenichal hnědý psík. O fasádu růžového domu se opíral nějaký mladík a kouřil cigaretu.

Konečky prstů ji svědily vzrušením. Sáhla do tašky, aby vytáhla fotoaparát. Tohle je ten přelomový okamžik. Její styl se změní, cítila to.

Zatímco se chystala zavěsit si fotoaparát na krk, ukročila kousek doleva, aby získala lepší záběr na ty dvě ženy. V rozčilení ale opomněla zkontrolovat, kam se posouvá, a srazila se s osobou za sebou. S hrůzou, jako ve snu, sledovala, jak jí

fotoaparát vyklouzl z ruky, dopadl na beton, jednou, dvakrát se převrátil, až skončil objektivem dole na cementu.

„Dávejte si pozor," zamumlal ten černovlasý chlap, protáhl se kolem ní, aniž jí věnoval jediný pohled, ten pitomý telefon pořád přilepený k uchu.

Cordelie na okamžik nemohla ohromením ze sebe vydat ani slovo. Konečně se nadechla a zakřičela: „Hej!" Jenže chlapík byl pryč, ztratil se v davu odcházejících z přístavu. Cordelie si dřepla, aby zachránila svůj nejcennější majetek před nohami stovky turistů, a něžně ho sevřela v dlani jako ptáče vypadlé z hnízda.

Obrátila ho. Srdce se jí zastavilo a před očima se jí zatmělo.

Čočka praskla.

Cordelie si ji přiložila k oku a zoufale si přála, aby byla v pořádku. Ale ať se snažila zaostřit, jak chtěla, nešlo to. Všechno bylo rozmazané, beztvaré.

Fotoaparát byl rozbitý.

2

Niall O'Connor rozhodně nestál o to, aby tady byl.

Už tak mizernou náladu mu nevylepšila jakási přiblblá turistka, co se mu nečekaně postavila do cesty, aby si vyfotila pitomý obchod se svetry – nejspíš Američanka; tihle lidi se vždycky postaví na ta nejnemožnější místa, aby naflákali co nejvíc stupidních fotek. Vrazila mu loktem do žeber a on rozmrzele zamumlal: „Dávejte si pozor," a dál se vybavoval s Colinem.

„Jo, právě jsem vylezl z trajektu, kámo," sdělil nejlepšímu příteli. „Kde jsi ty?"

V odpověď uslyšel zatroubení auta a uviděl Colina, jak na něho s tím svým ospalým úšklebkem mává. Niall si povzdechl.

Alespoň že tu bude v létě i Colin. Jinak si neuměl představit, jak by tu svůj vynucený návrat domů přežil. Už teď se mu stýskalo po Dublinu, po oblíbené hospůdce, rušných ulicích a po ranní procházce po Grafton Street do –

Myšlenky mu před tou vzpomínkou poplašeně utekly jako oblázek poskakující po hladině do bezpečí břehu.

Měl s tou procházkou přestat už před měsícem, ale očividně byl skrytý masochista. Jaký legrační charakterový rys u sebe odhalil ve zralém věku jednatřiceti let! Celé týdny nezvedal telefony, celé dny prospal, nekonečně dlouho čuměl na telku a cpal se u toho různými sajrajty. Dokud se neobjevil Colin a neučinil všemu přítrž. Jakže ho nazval? Ufňukancem utápějícím se v sebelítosti? Magorem?

Ruplo ti v bedně, nebo co? vyjel na něho. Jo, po pravdě byl trochu mimo. Ale jak měl asi reagovat? Všechno leželo v troskách – jeho plány, sny, budoucnost, láska jeho života – všechno na jedné velké hromadě. Osud ho přimáčkl k zemi, rozdrtil a nasekal na kousky jako rybí odřezky. Pravý div, že ho na tom trajektu někdo nesesbíral ze země a nehodil rackům.

Cestou ke Colinovu autu minul Alison Murphyovou. Napínala oči do davu, jako by někoho hledala.

„Jak se máš, Alison?“ zeptal se.

Oči se jí rozšířily překvapením, ale pak se ovládla a nasadila neutrální výraz. „Ahojky, Nialle,“ zatrylkovala.

Žaludek se mu sevřel – ví to. Všichni to vědí, každý na tomhle bohem zapomenutém ostrově už zná jeho příběh. Díky, táto, pomyslel si hořce. Ale možná je to tak lepší, aspoň si nebude muset vymýšlet, co má lidem říct. To by teprve bylo utrpení. Moc dobře si to uměl představit.

Čau, Nialle, tak jak se vede tý tvojí nóbl hospodě v Dublinu?

No vlastně by ses musel zeptat mýho bejvalýho obchodního partnera a mý bejvalý snoubenky, co mi s ním zahnula. Teď ji provozujou na vlastní triko a mě totálně

odstřihli. Dali mi kopačky, a já přišel o celou investici a životní úspory. Očividně se činili za mými zády celý měsíce. Ale jinak díky za optání!

„Bereš nového nájemníka?“ zeptal se, než stačila prohodit nějakou triviální poznámku jako *je skvělé, že jsi tady* nebo *hlavu vzhůru*.

„Našla jsem někoho, kdo se na léto ubytuje v mé chalupě,“ řekla.

„Na celé léto?“ podivil se Niall.

Alison přikývla.

Kdo by proboha chtěl strávit na Inishmoru celé léto? Ten ubožák se tu ukouše nudou. Kdyby Niall mohl jít někam jinam, ani by o tuhle díru nezavadil. Ale otec potřebuje výpomoc v hospodě – tedy alespoň máma to tvrdí. Niall si nemyslel, že otec o něho tady doma opravdu stojí, a pokud ano, tak jen proto, aby mu mohl číst levity. *Měl by se konečně snýst z nebe na zem*, bylo jedno z oblíbených rčení Owena O’Connora, když došlo na jeho syna. Jako by chtít si otevřít hospodu, kde se vedle pití nabízí i vybraná irská kuchyně, bylo totéž jako aspirovat na michelinskou hvězdu.

Máma však byla mazaná a zařídila to tak, aby synovi návrat domů se svěšeným ocasem osladila – angažovala na léto jeho nejlepšího přítele, aby v O’Connorově hostinci obstarával hudební zábavu. Hostinec rodina vlastnila už po mnoho generací, a přestože proslul dobrým pivem a vydatným jídlem, bez muziky by šlo o mrtvé místo. A Colin byl přesně ten bezstarostný pohodář, co na máminu nabídku bez dlouhého uvažování kývl, místo aby jako každé léto pořádal šňůru koncertů po irských městech.

„Potřebuju někoho, kdo dohlédne na babičku,“ vysvětlila Alison. „Já se z Tigh na Mara moc často neutrhnu.“

Pane jo! Niall té ubohé osobě určitě nezáviděl, ať je to kdokoli. Měl sice Róisín moc rád, ale Alisonina babička byla popudlivá stařenka, která si nebrala žádné servítky. Neuměl

si představit, že by se někdo o ni chtěl dobrovolně celé léto starat. Alison té osobě musela naslibovat bůhvíco. Anebo bohapustě lhát. Vsadil by se, že Róisín o tom nic neřekla – ta by Alison pěkně hnala, kdyby jí přivedla nějakou pečovatelku, co by na ni měla dohlížet.

Niall při té myšlence potlačil zlomyslný úsměv. Musí se někdy u Róisín zastavit a poptat se na její názor. Nepochyboval o tom, že mu ho vyjeví pěkně šťavnatými slovy.

Po několika dalších krocích přistál v Colinově medvědí náruči. Colin byl štíhlý dlouhán, ale všechno dělal s takovým nadšením, až měl člověk pocit, že je statný obr. Niallovi se poprvé po dlouhé době ulevilo. Železná obruč, co mu celé týdny pevně svírala hruď, aby se nerozpadl na kousky, jako by se malinko uvolnila.

„Rád tě vidím," řekl chraplavě.

Colin ho pustil a poklepal mu na rameno. „Vypadáš hrozně. Pojď, odvezu tě domů." Pohlédl na sportovní tašku zavěšenou na Niallově rameni. „To je všechno, co sis přivezl?"

Niall přikývl. Popravdě to bylo všechno, co si odnesl před pěti týdny z bytu, který býval jeho a Deirdreiným domovem až do chvíle, kdy ji přistihl šoustat s Patrickem na fungl nové podlaze zrenovované kuchyně jeho vysněné hospody. Vrátil se rovnou do jejich bytu, bez velkého rozmýšlení nacpal do tašky, co mu přišlo pod ruku, a zabouchl za sebou dveře. První týden přežil v hotelu a pak mu kamarád, který byl na cestách, velkoryse nabídl, aby se nastěhoval do jeho bytu. Šlo však jen o dočasné řešení, a představa, že by si měl hledat nové bydlení, sám, bez budoucích plánů, připadala Niallovi příšerná. Zdálo se mu, že samotný Dublin se obrátil proti němu – ve městě, které předtím tak miloval, strašila na každém rohu Deirdre. Odešel do Dublinu, jak nejdříve mohl, hned co dovršil osmnáctiny a dokončil školu. Byl to jeho domov, jeho svatyně, místo, kde mohl být sám sebou a žít svoje sny. Ani si už nepamatoval, v kolika kuchyních pracoval, učil se, sbíral zkušenosti, šetřil a odříkal si a nepřestával

v srdci chovat tajnou naději, že si jednoho dne otevře vlastní podnik a bude nabízet vlastní jídla.

Všechna léta tvrdé dřiny měla už už přinést svoje ovoce. Až přišel den, kdy nachytal Deirdre, jak si to rozdává s Patrickem.

Hrdlo se mu při té vzpomínce sevřelo, železná obruč se o kousek utáhla. Colin téma Niallových zavazadel dál nerozváděl a ukázal na zelený volkswagen Niallovy matky, který si vypůjčil, aby Nialla vyzvedl.

„Bože, mám pocit, že je mi zase dvanáct," zaúpěl Niall a hodil tašku na zadní sedadlo. Volkswagen byl pořád cítit po oleji na kůži a mentolu. Niallovi bleskla hlavou vzpomínka, jak se vrací s mámou v neděli z kostela a ona mu se smíchem podává bonbon.

„Jako za starejch časů, ne?" hlaholil Colin rozjařeně a usadil se za volant. „Kdypak jsme naposledy žili ve stejným městě?"

„Prosím, nenazývej Kilronan městem," zavrčel Niall, když Colin nastartoval.

„Budeš mít tuhle zářivou náladu celé léto?"

„Jo." Niall si založil ruce na hrudi a zamračeně zíral z okna.

„Paráda," zamumlal Colin. Vyjeli z přístavu a stoupali do kopců. Auto supělo po Cottage Road a za oknem ubíhala svěže zelená krajina přerušovaná kamennými zídkami. I v dešti se po ní potulovali turisté s fotoaparáty zavěšenými na krku – připomněli Niallovi tu ženu v přístavu. Místní lidé spěchali za svými záležitostmi nebo se zastavovali u cesty na kus řeči.

„Alison Murphyová říkala, že někomu pronajala na celý léto svoji chalupu," prohodil Niall. „Aby prý dával pozor na Róisín."

„Che! Tak to mu přeju hodně štěstí," odpověděl Colin. „Vsadím se, že je to některej z těch australskejch hipízáků. Alison asi chce, aby byl někdo poblíž, až Róisín vypadne z tý svý káry."

„Pořád podniká výlety s poníkem a bryčkou?"

„Myslíš, že na tomhle ostrově existuje nějakej muž, žena či mořskej tvor, kterej by jí v tom mohl zabránit?“

Niallovi se zvlnily rty. Róisín Callahanová milovala pohádky – o mořských pannách, vílách a skřítcích. Vzpomínal si, jak každý rok na festivalu Pátrún strašila svými povídačkami děti – Niallův otec ji marně prosil, aby si alespoň tento rok odpustila vyprávění o Dullahanovi, bájném bezhlavém rytíři na černém oři, jehož příchod znamenal smrt někoho z vesnice.

Róisín si vždycky dělala, co chtěla. A dělá to doteď. Tady na ostrově se nic nezměnilo.

Projeli kolem žlutého domu, kde Niall strávil dětství. A samozřejmě v otevřených dveřích stála matka a mávala, když ji míjeli.

„Říkal jsem jí, že se zastavíme, až se ubytuješ,“ prohodil Colin a taky zamával. „Tvůj táta je i s Pocketkou v hostinci.“

Niall byl vděčný za odklad. Ještě se necítil připravený na to, aby se s otcem setkal tváří v tvář. Ale na rodinného psa se těšil. Naposledy tu byl na návštěvě předminulé Vánoce.

„Jaký je ten dům?“ zeptal se.

„Jde to. Starej Fagan nic nezanedbal. Není to žádnej Ritz, ale nám postačí. Kuchyně se ti bude líbit,“ dodal Colin. „Je v ní dost místa na vaření.“

Zamrkal na něho a Niallovy rty se opět malinko zvlnily. Miloval dobře vybavené kuchyně.

„Páni, byl to snad *úsměv*? Nečekal jsem, že ho uvidím dřív než za měsíc.“

„Ha, ha. Jsi hotovej klaun, Coline. Možná bys měl změnit profesi.“

„Myslíš, že tvůj táta by mi v hospodě povolil stand-up večer?“

Colin se rozchechtal a dokonce i Niall se zahihňal, když si představil, jak by se asi Owen O’Connor tvářil, kdyby na něho Colin vyrukoval s takovou žádostí. Stand-up komik v jeho posvátné hospodě? Hrůza!

Dům, který si najali, kdysi patřil Colinovu starému příteli, který se odstěhoval do Doolinu, aby byl nablízku dceři a vnoučatům. Nacházel se zhruba uprostřed mezi domem jeho rodičů směrem k jihu a Róisínou chalupou na kopci severním směrem. Byla to solidní bílá patrová budova s červeně natřenými dveřmi a břidlicovou střechou. Uplynula už léta od doby, kdy Niall s Colinem bydleli pohromadě – to když Colin studoval na Trinity hudbu a Niall pracoval v hospodě zvané Křivý paroh. Nakonec si ale každý našel vlastní bydlení. Colin často objížděl různá města a vyhrával po hospodách a Niall se nastěhoval k Deirdre. Bydlet znovu s nejlepším přítelem mu připomnělo staré časy, i když tenhle dům sliboval více pohodlí než ten krcálek, co kdysi obývali v Ranelaghu. Colin zaparkoval a Niall si vzal ze zadního sedadla tašku.

„Vítej v našem království," zvolal Colin, když otevřel dveře, a teatrálně máchl rukou. Niall vyšel po schodech nahoru a našel dvě identické ložnice, každou se dvěma okny, vybavenou mosaznou postelí. Hodil tašku na postel a otevřel úzký, rozvrzaný šatník. Ovanula ho vůně kuliček proti molům a nečekaně, jako rána do břicha, ho přepadla vzpomínka na Deirdre a zaskočila ho svou intenzitou. Během jejich tříleté známosti ji pouze jedinkrát vzal na návštěvu ostrova, a když si chtěla pověsit oblečení v jeho starém pokoji a otevřela šatník, hned nakrčila nos.

„Nakoupila snad tvoje máma akcie firmy na výrobu kuliček proti molům?" zavtipkovala. „Budu teď po celý náš pobyt smrdět jako moje babička."

Niall zaťal čelisti, zabouchl šatník a obruč kolem jeho hrudi se zase utáhla. Nechal tašku na posteli nevybalenou a vydal se dolů do kuchyně. Zřízení zde bylo staré, ale dobře udržované. I když to Colin už zmínil, Nialla stejně překvapilo, kolik je tu pracovního prostoru. Uprostřed místnosti se nacházel kuchyňský ostrůvek s deskou z týkového dřeva a se dvěma barovými stoličkami po jedné straně, na věšácích nad

ním visely měděné pánve a rendlíky. Vedle plynového sporáku stál dřevěný blok s noži. Niall jeden vyndal a přejel po něm prstem. Potřeboval nabrousit.

„Už sis vybalil?“ otázal se Colin stojící ve dveřích.

Niall zavrtěl hlavou. „Udělám to později. Nejspíš bych měl stejně všechno vyprat.“ Měl pocit, že pořád cítí Deirdreinu vůní, jako by mu seděla na rameni nebo se mu zakutala do kapsy a všude ho pronásledovala. Přejel si dlaní po dvoudenním strništi. Dokonce i tady, daleko od Dublinu, jak jen se mohl dostat, aniž by překročil hranice téhle zatracené země, pořád cítí slabý závan jejího jasmínového parfému.

„Měli bysme zajet za mámou,“ řekl, přestože už jen myšlenka na tu návštěvu ho unavovala. Nechtělo se mu nikam chodit a s nikým mluvit.

Colin k němu přešel a sevřel mu rameno. „Než někam vyrazíme, osprchuješ se,“ prohlásil. „Vypadáš jako hromádka neštěstí, Nie. Tvoje máma by tě neměla takhle vidět.“

Niall se tedy vysprchoval, oholil a půjčil si od Colina čistou košili. Pak se posadil za volant a odvezl je ke starému venkovskému stavení svých rodičů.

Mohli by jít pěšky, ale déšť zase nabral na síle.

„Doufám, že Fiona připraví dobrou pečínku,“ řekl Colin a zamnul si dlaně. „Mám hlad jako vlk.“

„Je neděle,“ připomněl Niall. „V neděli je vždycky pečínka.“

Colin se zazubil. „Já vím. Proč myslíš, že jsem se s tebou na základce skamarádil? Kvůli tvý unikátní osobnosti?“

Niall ho bouchl do ramene.

Když zaparkovali, jeho matka vyběhla ze dveří, radostně jim mávala a Niallovo srdce zjihlo. Fiona O’Connorová měla stejně jako syn velké modré oči a její neposlušné hnědé kadeře se nedaly pořádně zkrotit šátkem nebo čelenkou. Přes šedé kalhoty a červený aranský svetr měla nataženou květovanou zástěru.

„Tohle je slavný den," zvolala, když Niall vystoupil z vozu. Vrhla se mu kolem krku. „Ach, ty můj drahý chlapče."

„Ahoj, mami." Vdechl její vůni chleba a rozmarýnu. „Co vaříš?"

„Chleba už je v troubě a pečeně bude taky za chvíli hotová. Ale jestli jste hladoví, mám tam dušené jehněčí. Dělám čaj a jsou tam houstičky a džem, jestli máte chuť." Vzhlédla k obloze. „Róisín říkala, že se zastaví se zelím a mrkví, ale doufám, že v tomhle počasí se na to vykašle." S úsměvem se objala i s Colinem. „Coline Doyle, vypadáš hladově. Ohřeju ti to jehněčí."

„To by byla paráda, Fiono," řekl Colin a zamrkal na Nialla.

Jakmile vstoupili do domu, na Nialla okamžitě zaútočily tisíce vzpomínek – klavír, na který máma ráno hrávala, před sebou rozložené noty nějakého hymnu. Na dveřním rámu se ještě rýsovaly čárky označující jeho s léty se měnící výšku. V křesle u okna ležely složené noviny a připomínaly Niallovi soboty, kdy tátu prosil, aby je odložil a šel si s ním na dvůr začutat s míčem.

Ale ty vůně – ty vůně jsou pravým pokladem tohoto domu. Dušené maso, pečený chleba, čerstvé byliny, smažené brambory, česnek, jemná vůně čaje, všechny smíchané dohromady a vyvolávající vzpomínky na množství večeří u prostého jídelního stolu. Jak pozoroval otce vtírat koření do kůže kuřete. Jak se učil, jak se správně krájí cibule. Viděl se, jak vítězně zvedá velkou hroudu těsta na chleba, vlasy poprášené moukou.

Niall těžce polkl. V téhle kuchyni začal poprvé experimentovat s vlastními recepty – otec by mu nikdy nedovolil zkoušet nové věci v té svatyni, kterou byla kuchyně v jejich hostinci. Jeho prvním pokusným králíkem byla Fiona. Zkoušel recepty a ingredience různých světových kuchyní a vymýšlel podle nich nové pokrmy. Zkombinoval například typická irská jídla jako třeba *colcannon*, bramborovou kaši s kapustou, s *mexican crema*, pikantní mexickou obdobou zálivky

z kyselé smetany. Nebo potřel filet z irského lososa korejskou chilli omáčkou *gochujang*, aby docílil zajímavější chuti. Když se s Colinem přestěhovali do Dublinu, převzal roli pokusného králíka kamarád.

A pak přišla Deirdre. Ta vdechla Niallovu snu život. Snu o vlastní restauraci v Dublinu, kde by podával jídla připravená podle vlastních receptů. Vymanil se z otcova omezujícího stínu a představ o tom, jak by měl vypadat irský hostinec.

Deirdre věřila v Nialla tak silně, že si nakonec začal věřit i sám. A právě když už byl jen kousíček od uskutečnění svého snu, zapíchla do něj tlustou jehlu a vypustila z jeho života všechnu radost a všechny barvy. Spolu s Patrickem ho připravila o jeho vysněnou restauraci – ne snad že by s těmi dvěma měl chuť spolupracovat. Ale chystali se tam servírovat *jeho* menu. Zrovna teď by už připravoval otevření podniku, a místo toho je zpátky na tomhle zatraceném ostrově, aby čepoval pivo pitomým turistům. Uplynul už měsíc od doby, co naposledy něco uvařil. Přežíval na blafech ze stánků s rychlým občerstvením okořeněných smutkem.

Ale když se posadil ke stolu a matka před něj postavila misku s dušeným jehněčím a košík s čerstvě upečeným chlebem, uvědomil si, jak je vyhládlý. Jehněčí bylo měkké, omáčka hustá a dobře ochucená, mrkev si podržela přesně správnou pevnost. Niall do sebe házel jídlo, jako by to bylo jeho poslední. Jen na půl ucha poslouchal matčino vyprávění o tom, jak si vede Cian Byrne, který převzal restauraci Seaview, a jak se daří Aoife O'Sheaové od doby, co jí na podzim zemřel manžel. A pak znenadání odložil lžíci, zakryl si dlaněmi tvář a rozplakal se.

Poprvé po dlouhé době měl plný žaludek a železná obruč svírající hruď o další kousek povolila. Ucítil objetí matčiných paží a v uších mu znělo její konejšivé broukání a bylo mu jedno, že to Colin vidí. Cítil se vyčerpaný a polámaný.

„No tak," mumlala matka a hladila ho po zádech. „Vyplač se z toho. Teď jsi doma. Všechno bude dobré."

Niall si přál, aby jí dokázal uvěřit. Z jeho současné perspektivy mu to tak nepřipadalo. Něco se v něm rozbilo na kousky a nevěděl, jestli je kdy dokáže poslepovat.

3

Cordelie se nacházela ve stavu naprostého šoku.

Seděla vedle Alison, ale téměř nevnímala, co říká. V přístavu musela vynaložit veškerou sílu vůle, aby se představila a pronesla pár zdvořilých slov. Nyní cítila, jak jí něco svírá plíce, tlačí se jí do hrdla a dusí ji. Má rozbitý fotoaparát a je na míle daleko od nějakého obchodu, kde by ho uměli opravit.

„Jsi v pořádku?"

Cordelie sebou trhla a uvědomila si, že auto zastavilo. Před nimi stála ta nejmrňavější chaloupka, jakou kdy viděla, ze šedého kamene a s doškovou střechou; po čelním skle stékal déšť a mlžil výhled.

„Promiň," omluvila se přidušeně.

Alisonina veselá tvář potemněla starostí. „Nemáš se za co omlouvat," řekla. „Máš za sebou dlouhý den. Jistě jsi unavená."

Cordelie zvedla fotoaparát. „Rozbil se," vysvětlila chraptivě. „Vrazil do mě nějaký idiot, který vycházel z trajektu, a foťák mi spadl na zem. A teď…" Těžce polkla. „Táta mi ho dal krátce předtím, než zemřel."

A pak se to stalo – něco v hrudi prasklo, dlouhá cesta, vyčerpání, vzdálenost od domova, ztráta cenného majetku, to všechno na Cordelii najednou spadlo. Vzlykala do dlaní a Alison vedle ní tiše seděla a hladila ji po rameni. Cordelie se dlouze přerývaně nadechla.

„Moc mě to mrzí," zaštkala a rukávem si utřela nos. „Takhle jsem si naše setkání nepředstavovala."

„Neomlouvej se. Jsi prostě unavená a to, co se ti stalo, je fakt strašné." Alison na ni soucitně hleděla. „Není nic špatného na tom čas od času se pořádně vyplakat, a tohle se zdá být dobrá příležitost. Jak říká moje babička, po bouřce září slunko jasněji. Pojďme dovnitř. Horká sprcha ti udělá dobře. Uvařím čaj a promluvíme si o tom, co provedeme s tvým foťákem." Usmála se. „My tady totiž nejsme tak úplně odříznutí od civilizace, víš?"

„Děkuji," popotáhla Cordelie. „Promiň, chtěla jsem se seznámit s tvojí babičkou a teď…"

„To nic, to má čas," ujistila ji Alison spěšně. Zvedla oči ke kopci, na němž se na pozadí zamračené oblohy pochmurně tyčil velký kamenný dům. „To počká."

Vzala z kufru auta Cordeliin kufr a obě přeběhly do domu, setřásly z kabátů vodu a pověsily je na háčky u dveří.

Vnitřek domu byl stejně miniaturní, jak vypadal na fotografiích na internetu – přední část chalupy tvořila jídelna spojená s obývacím pokojem. U zdi stála vybledlá modrá pohovka a na hromádce knih trůnila lampa se stínidlem s motýlím vzorem. U otlučeného stolu stály tři židle a na podlaze ležel ručně tkaný kobereček. Na oknech visely krajkové záclony a u krbu stálo křeslo. Alison ukázala Cordelii její ložnici a šla připravit čaj. Okno nad postelí mělo výhled do zahrady a na zelenou louku nad ní, ohrazenou nízkou kamennou zídkou.

Cordelii jakoby v uších zněl tátův hlas: „Je to, jako bys vstoupila do *Tajemné zahrady*, Cordie. Nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem – vstaň, vyběhni ven a raduj se ze života." Jenže ona se nemohla radovat. Copak to šlo? Čím byla bez svého fotoaparátu?

Vytáhla mobil a napsala Liz, co se jí přihodilo. Tobymu to zatím sdělit neodkázala – nevěděla, co by bylo horší: jestli kdyby jí řekl, aby to brala jako znamení, nebo ji uklidňoval

nějakou otřepanou frází, jako: *Tátu si chováš v srdci, ne v nějakém přístroji.*

Než telefon odložila, pípla nová zpráva. Cordelie koukla na displej a sevřel se jí žaludek. Úplně zapomněla ozvat se i mámě.

Toby říká, že jsi v pořádku dorazila.

Uf. Louise Jamesová si vždycky uměla vybrat tu pravou chvíli.

Promiň, mami. Byla to dlouhá cesta, odepsala. Povzdechla si a dodala: Jak se má Gary? Jak si užíváte dovolenou?

Ve skutečnosti ji vůbec nezajímalo, jak se daří matčinu příteli, ale Toby jí pořád připomínal, aby se snažila být milá. A tak se snažila. Ne vždy úspěšně, ale dělala, co mohla.

Máma si začala románek s Garym před šesti měsíci a od té doby se zdála být přímo posedlá dceřiným neexistujícím milostným životem. Nikdy si neodpustila rýpavé poznámky, jako by jedinou cestou ke štěstí bylo spárovat se s nějakým mužem.

Navíc Cordelii zklamalo, jak rychle se matka přenesla přes tátovu smrt. Vždycky se domnívala, že táta byl máminou životní láskou. Ale kdyby tomu tak opravdu bylo, asi by nezačala tak brzy randit s bývalým mariňákem, kterého si našla na internetové seznamce pro „starší nezadané“.

Báječně! odepsala jí matka a přiložila snímek jich dvou na lodi. Trávili týden v Garyho domě na souostroví Florida Keys. Matka byla u kořene nosu trochu spálená a měla na hlavě velký slamák. Gary v havajské košili a se slunečními brýlemi ji ležérně objímal kolem ramen.

Moc vám to spolu sluší! napsala Cordelie a vykřičník přidala až po krátkém zaváhání. *Vidíš, Toby*, pomyslela si. *Umím být milá.*

Matka jí poslala zpátky emodži s červeným srdíčkem a ještě kočku s čumákem našpuleným k polibku a k tomu duhu. Cordelie protočila panenky – Gary ji naučil emodži používat a matka teď nedokázala poslat zprávu bez nich.

Nikki to pokládala za roztomilé. Toby za legrační. Cordelie za pitomé.

Koupelna se nacházela přímo vedle ložnice. Cordelie ze sebe stáhla propocené šaty a vděčně vstoupila do porcelánové vaničky zaklíněné mezi úzké zdi. Kdyby byla v New Yorku, odnesla by fotoaparát k Leslie Greerové na 58. ulici, do obchodu, kde nakupovala všechno svoje vybavení. Pokud se to dalo opravit, pak Leslie by to zvládla.

Konejšivý příval horké vody odplavil prvotní šok – samozřejmě se to dá opravit. Jde jen o čočku, nemůže zaostřit. Leslie si s tím určitě poradí. Až se Cordelie vrátí do města, zajde za ní.

Jenže to bude až za několik měsíců. Cordelie má úmluvu s Alison, nemůže ji jen tak porušit a odskočit si domů kvůli rozbité čočce. Ovšem neuměla si představit, že by tu strávila tři měsíce bez fotoaparátu. Fotografování bylo něco, co nezbytně potřebovala k životu, jako by to byl další systém cév a kapilár vedoucí přímo do srdce. Týden by ještě vydržela, ale celé léto v žádném případě.

Povzdechla si. Moc nerada by utrácela další peníze, zvláště když na financování cesty už sáhla do dědictví po otci. Zdálo se však, že nic jiného jí nezbývá.

Otočila kohoutkem a zabalila se do osušky. Setřela páru ze zrcadla nad umyvadlem a zahleděla se na svůj odraz. Pod očima měla hluboké stíny a mokré vlasy zplihle splývaly na ramena. Shluk pih roztroušených po levé líci ostře kontrastoval s bledou kůží. Táta ho často nazýval její Andromedou, protože jeho tvar připomínal ono souhvězdí; pod levým okem se stáčel v oblouku a vedl až k bradě, doplněný o poprašek pih rozesetých po levé tváři.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Je na čase udělat na svoji bytnou o něco lepší dojem. Cordelie na sebe natáhla tepláky a velké tričko, a když její nos zaznamenal vůni smažené slaniny, zakručelo jí v břiše. Nechala se vůní dovést do kuchyně.

Byla stejně mrňavá a útulná jako zbytek domu; okno vedlo na stejnou stranu jako okno Cordeliiny ložnice. V koutě předla malá lednička a na stěnách byly zavěšené světle zelené skříňky, jejichž nátěr se místy odlupoval.

„Špatnou zprávu vždycky zaplácne dobré jídlo," prohlásila Alison a ukázala na slaninu škvařící se v pánvi na sporáku. „To je další z babiččiných pořekadel."

„Už se těším, až se s ní seznámím," pronesla Cordelie zdvořile.

Alison se zasmála. „Musím tě varovat, je to silná osobnost. Nesmíš se na ni zlobit, když se bude zpočátku chovat trochu… podivně."

„Aha," přikývla Cordelie zaraženě. „Tak dobře."

Na pracovní desce vedle sporáku se už rozehřívala konvice s vodou. Alison rozbila pár vajec a energicky je šlehala v míse.

„Pomohla ti sprcha? Už se ti vrací barva do tváří."

„Ano, cítím se lépe," odpověděla Cordelie. „Moc ti děkuji. A mrzí mě, že –"

Alison jen mávla metlou. „Už žádné omluvy. Rodiče mi zemřeli, když jsem byla malá. A stejně si musím občas pobrečet ještě i teď. Takže tě plně chápu."

Cordelii překvapilo, že je k ní Alison tak otevřená, ale ihned jí za to byla vděčná. Našla spřízněnou duši – další dítě v Klubu mrtvých rodičů. „Tos nemusela," řekla a ukázala na pánev.

„V pohodě. Uložila jsem do ledničky zásoby tak na den, zítra si můžeš zajít do města nakoupit další. V kůlně za domem najdeš kola, takže nemusíš chodit pěšky. Dáš si omeletu? Obávám se, že zvládnu jen snídaňová jídla. Nic dalšího v penzionu nepřipravuju."

Cordelie zažívala příval nejrůznější pocitů – hlad, smutek, šok, únavu –, a tak jen přikývla. V rohu kuchyně stál malý stůl se dvěma stoličkami, na jednu z nich usedla. Z konvice se začala zvedat pára a Alison ji vypnula. Položila na sporák

další pánev na omeletu, nakrájela pár hub, hodila je na pánev a pak nalila oběma velké hrnky čaje. Aroma černého čaje zaplnilo místnost a smísilo se s lahodnou vůní slaniny a hub.

A Cordelie ze sebe vychrlila celý svůj příběh. Proč se rozhodla strávit na ostrově celé léto, jak ji v New Yorku zasáhla otcova smrt a jak se nedokázala hnout z místa a cítila se neschopná tvořit.

„Už chápu," řekla Alison, když Cordelie domluvila. „Divila jsem se, že na moji nabídku odpověděl někdo z New Yorku. Z toho, cos mi vyprávěla, je jasné, že potřebuješ změnu. A tohle je dobré místo, kde se můžeš od všeho odpoutat."

Přidala k vajíčkům houby a kousek kozího sýra. Hotovou omeletu pak přeložila napůl, přesunula ji na talíř, posypala nasekanou pažitkou a pleskla vedle dva plátky slaniny.

„Jez," vyzvala Cordelii. „To ti udělá dobře. Uvidíme, co podnikneme s tím tvým fotoaparátem."

„V New Yorku znám jednu ženu, která ho dokáže opravit," řekla Cordelie. „Ale na dobu, co budu tady, si asi koupím nový."

Chopila se vidličky, nabrala sousto a blaženě zabroukala. Alison mezitím vzala do ruky mobil, a než Cordelie spořádala polovinu omelety, pustila se do hledání obchodů s fotoaparáty.

„Můžeme ho objednat v Doolinu a nechat si ho poslat. Bude to pár dní trvat. Co máš za značku?"

„Fujifilm X100V," odpověděla Cordelie s plnými ústy.

Alison opět zapátrala a pak ohromeně zamrkala, když uviděla cenu. „Páni, to je drahý kousek."

Cordelie začínala cítit ozdravné účinky domácího jídla na svůj prázdný žaludek. Přátelská společnost jí zvedla náladu, a tak roztáhla ústa v úsměvu.

„Dobré fotoaparáty něco stojí," vysvětlila. „I když jsou malé."

Alison se zamračila. „Vypadá to, že ho budeš muset objednat až v Dublinu. To bude trvat nejmíň týden."

Týden? Cordeliin plný žaludek se sevřel. Ale copak si právě neříkala, že týden to bez focení vydrží? Může se to ukázat jako dobrá věc. A navíc alespoň předvede Tobymu, že to dokáže.

Cordeliin mobil zabzučel – zpráva od Liz formulovaná jejím typickým stylem.

KRISTOVA NOHO CORD TAKOVÁ SMŮLA KDO BYL TEN DEBIL CO DO TEBE VRAZIL ZASLOUŽIL BY JEDNU PŘES DRŽKU ZLATO MOC MĚ TO MRZÍ. A pak, jako dodatek: Jsi v pořádku???

Všechno je OK, odepsala Cordelie. Už jsem se z toho šoku vzpamatovala. Alison mi pomůže objednat v Dublinu nový foťák. Až se vrátím, ten tátův zanesu k Leslie.

JO! Liz byla velkým fanouškem technicky zdatných žen. Jsem na tebe pyšná, jak to hrdinsky neseš. Jaká je ta chalupa? A co babička? Pořád lije?

Cordelie se zasmála. „Je to moje nejlepší kamarádka," vysvětlila Alison. „Ten můj nápad vydat se sem pokládá za hodně ujetý. Tvrdí, že tu celé léto propršf."

Alison se zazubila a ukázala k oknu bičovanému provazci deště. „Tak daleko od pravdy není. Ale přijdou i slunné dny, neboj." Vytáhla tlustou složku a položila ji na stůl. „Tady najdeš všechny informace o ostrově, co je tu k vidění a tak. Máš tam i heslo na wifi, plán města a klíč od chalupy. Jak jsem psala v mailu, budu ráda, když tu budeš uklízet a nosit Róisín poštu. Dostává i balíky – hnojiva a žrádlo pro zvířata, to můžeš nechat v kůlně. A prosím jednou, dvakrát denně u ní zaklepej na dveře, aby věděla, že jsi tady."

„Nemusím ji brát na procházky nebo něco takového?"

Alison se rozesmála. „Můžeš to zkusit."

Cordelie otevřela pusu, aby něco řekla, ale vyšlo z ní jen velké zívnutí.

„Měla bys do postele," usoudila Alison. „Máš za sebou dlouhý den. Ale jestli chceš, zítra tě vezmu na večeři do

O'Connorova hostince. Chodí tam všichni místní. Má dobrou polohu a je tam vždycky hlína."

„Cože, *hlína*?" podivila se Cordelie. Myslí tím snad drogy? Kde se to ocitla?

„Hlína jako legrace," vysvětlila Alison s úsměvem.

„No, pak se k tobě ráda přidám," odvětila Cordelie a oplatila jí úsměv.

„Napsala jsem ti název toho obchodu v Dublinu. Nech zásilku doručit ke mně do penzionu, tak se mi dostane přímo do ruky."

Když Alison odešla, dojedla Cordelie slaninu a dolila si do hrnku čaj. Pak se odebrala na lůžko a zavolala Liz přes FaceTime.

Liz přijala hovor hned po druhém zazvonění.

„Ahoj, Cord," zahlaholila. „Je ti už líp?"

Na monitoru se objevil její snědý obličej, hladké vlasy s mahagonovým přelivem, na jedné straně vyholené, na druhé zastřižené po bradu. Na rtech měla nanesenou svou příznačnou jasně rudou rtěnku a v tlumeném světle barevných lampiček v jejím bytě se třpytil kroužek v nose. Při pohledu na ni Cordelii píchlo u srdce.

„Už jsem na tom o moc líp." Cordelie si povzdechla. „Nemám radost, že vyhodím tisícovku za nový foťák, ale copak se tu bez něho obejdu, Liz?"

„Já vím, zlato," řekla Liz soucitně. „Sakra, taková smůla, že ti léto začalo tímhle malérem. Narazilas aspoň na nějaké sexy irské kluky?"

Cordelie svraštila obočí. „Sorry, asi jsem omylem vytočila číslo Louise Jamesové."

„Dobrá, dobrá, máš pravdu. Jak je tam u tebe? Lije jako z konve, co?"

„Ano, prší, ale tady je útulno." Cordelie namířila kameru do místnosti a pak se vrátila k Liz.

„Páni, Cord, to je jako chaloupka sedmi trpaslíků ze Sněhurky nebo něco takovýho."

„Já vím."

„Sakra, musím končit." Liz se zamračila. „Jdu s Meenou na oběd. Dobře se vyspi. Zítra se budeš určitě cítit o moc líp."

„Ano, snad," řekla Cordelie. „Pozdravuj Meenu."

Liz se zatvářila udiveně, jako by Cordelie neposílala pozdravy Meeně pokaždé, když si spolu telefonovaly. Pak se ale široce usmála. „Vyřídím," řekla. „Sladké sny."

„Měj se hezky."

Cordelie zavěsila a zadívala se z okna do houstnoucího šera. Stačil jeden telefonát s Liz a už se jí stýskalo po domově. Dopila čaj a napsala objednávku na nový fotoaparát; podle Alisoniny instrukce ho nechala zaslat do penzionu Tigh na Mara B&B.

Bylo teprve sedm hodin, ale to Cordelii nevadilo. Položila rozbitý fotoaparát na noční stolek a dotkla se otcova otisku palce. „Miluju tě, tati," zamumlala. Pak vklouzla pod peřinu a pustila si v mobilu jeden ze starších dílů *Sběratelů kostí*. Během pěti minut však upadla do hlubokého spánku beze snů.

Časně ráno se prudce vzbudila.

Do okna proudily paprsky slunce. Na jeden zmatený okamžik zapomněla, kde se nachází. Na nočním stolku na ni civěl rozbitou čočkou fotoaparát a Cordelii se sevřelo srdce.

Dobré jitro, pospěš ven, užívej si každý den. Není bolístka, kterou by nevyléčila svižná procházka, to bylo heslo Christophera Jamese. Zkontrolovala mobil – našla několik nových zpráv a fotky od Tobyho: Grace vypravená na gymnastický tábor a Miles chlubící se vytrženým zubem. A od matky link na článek s titulkem „Pět top tipů pro nalezení partnera na dovolené". Na tuhle zprávu nehodlala reagovat.

Osprchovala se a oblékla, pak si prohlédla obsah ledničky a polic, aby zjistila, jaké jídlo má k dispozici. Nálada se jí

malinko zlepšila – otevřela okno kuchyně a s potěšením ucítila na tváři teplý vánek. Z bylinkové zahrádky za domem se sem linula vůně tymiánu a bazalky. Na bledě modré obloze zářilo slunce, nikde ani mráčku. Udělala snímek, hned ho poslala Liz, a pak se pustila do studia materiálů, které jí tu zanechala Alison.

Našla jízdní řád lodí plujících na další dva ostrovy, Inishmaan a Inisheer, a informační letáčky o tom, co se dá na ostrově podnikat – o výletech na kole, pamětihodnostech, útesech a plážích. Prostudovala si plán Kilronanu a zjistila, že je vcelku jednoduchý – Alison jí označila místo chalupy a ukázalo se, že se nachází kousek od hlavní silnice vedoucí přímo do centra města. Označen byl taky O'Connorův hostinec.

Cordelie se rozhodla zaskočit do obchodu a pak se podívat, jestli se konečně seznámí s Róisín. Když si přehazovala přes rameno tašku, cítila, jak jí chybí váha fotoaparátu. Než vyrazila, naposledy se dotkla tátova otisku palce.

Jak kráčela dolů po silnici, pípla jí zpráva od Alison.

Jak se dnes cítíš?

Mnohem lépe, díky, odpověděla Cordelie. Jdu nakoupit a donesu domů poštu.

Bezva, díky. Sejdeme se dnes v šest v hostinci. Trochu brzy, vím, ale musím ráno časně vstávat a chystat hostům snídani.

Časná večeře Cordelii vůbec nevadila.

Domluveno! odepsala.

Pod pruhovanou markýzou obchodu se nacházely košíky se zbožím. Cordelie nakoupila pár základních potravin, a když se vrátila domů, začala opět pociťovat následky časového rozdílu. Přinesla s sebou taky jedinou poštu pro Róisín Callahanovou, *The Irish Times*. Došla po pěšince k velkému kamennému domu – vypadal jako mnohem větší verze Alisoniny chalupy a na dveřích visel věnec z kopretin. Zaklepala, ale neozvala se žádná odpověď.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Jíst, fotit, milovat*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.